

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

EDACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 29, botiga.
BARCELONA.

SOCIALISME CATÓLICH.

SOCIALISME y catolicisme son dos termes que sembla, a primera vista, que braman de trobarse junts y no obstant, à copia de distincions y de sutillessas han arribat a entendres y fins à sortir al carrer anant de brassat. No vull dir, ni molt menos, que tots los socialistes s'igan catòlics, ni tots los catòlics socialistes, per més que 'ls catòlics hajen rebut la consigna de alentir i favorir les aspiracions socialistes del poble treballador, à reserva de pescar en riu revolt y enterbolit. Es la mònita de aquesta gent: caler foç al paller, per aprofitar les cendres.

A Alemanya hi ha un partit catòlich socialistà poderós: à França, sense tenir lo poder que à Alemanya, lo partit socialista catòlich se remou molt y trahalla ab gran activitat, per veure si destrueix la República y restableix lo dispostisme absolutista.

Ja se sab: los catòlics son capassos de transigir ab tot, menos ab la llibertat.

La llibertat qu'enalteix al home, que 'l dignifica, que l' induixa à emanciparse de totes las tiranias, de totes preocupacions, de la sumisió muda y de la obediencia cega; la llibertat humana serà sempre combatuda encarnissadament pels catòlics, que aspiran à dominar al mon, mal tingan de sumirlo en l' oprobi y la ignorancia.

No sembla sino que li digan al obrer:—Converteixte en burro y nosaltres t' omplirém la menjadora.

Y ab quin afany s' estorsan en demostrar que la Iglesia ha sigut sempre socialista!

Girant los ulls à la Iglesia antigua, la dels anacoretas y la dels predicadors, ressucitan textos que poden competir ab las espatotxadas del més desenfrenat enemic del ordre social.

Aixis diuhem ab nosé quin sant: «lo rich es un lladre.» Y ategeixen ab l' Evangel: «Menos fàcil li serà à un rich entrar al cel, que à un camell passar per lo forat de una agulla de cusir.»

Ab aquestas y altres doctrinas, s' estiran, se quadran y exclaman ab accent doctoral:

—Eb, ¿qué tal? ¿Som ó no som amichs dels pobres treballadors?

Y obran los brasons pera rebrels en ells y ofegarlos.

Pero, la veritat siga dita, l' olor d' encens, d' oli de llantia y de cremallot de cirí retrau als fills del treball, los quals senten repugnacia de acostars'hi, y veient-los las ungles, diuhem:—Ja 't coneix auzell, que 't dius esparver.

**

Tant es que risquin com que rasquin: no s' hi deixa-ràn caure.

Precisament los textos y sentencias dels Pares de aquella Iglesia primitiva, tan desinteressada y tan austera, no tenen ara aplicació possible, dadas las inclinacions materialistas y epicúreas dels que avuy cultivan la religió, com cultivarien un camp qualsevol pera treure'n frufts pèl seu regal.

La Iglesia antigua abominava als richs: la Iglesia moderna procura acostars'hi y trauren tallada. Los sacerdots de la Iglesia antigua eran humils, fugian de las comoditats de la vida com d' una mala temptació, anavan descalsos pèl mon, miravan sempre 'l cel, y si alguna vegada fixaven los ulls en la terra era sols per mal'hir y condemnar las iniquitats que s' hi cometian... ¿Son aixis los sacerdots del dia?

La Iglesia avuy alenta com ningú la diferencia de classes.

Desde l' moment que té tarifas per tots los serveys que presta, imita y emula à las empresas mercantils, dedicadas al negoci.

¿Per qué sinó ha de enterrar als pobres per amor de Déu, mèntrès dedica als richs suntuosos y solemnies funerals, ab músicas y canturias, repichs de campanas, túmols y draps de dol, grans lluminaries y tota mena de pompas y ostentacions mundanas? ¿Acas, després de la mort, la naturalesa no 'ns fa à tots iguals?

¡Ah! Es que 'ls richs poden pagarho y 'ls pobres no.

L' home més virtuós, si es pobre, se 'n va sol y abandona't al cementiri. L' home més depravat, si es rich, se 'n hi va, acompañat de tot lo clero, que vesteix sas millors galas y canta sas oracions més fervorosas.

Y aixis succeix en tots los actes, desde que l' home naix, fins que se 'n vá del mon: en los bateigs, en los casaments, en los funerals, sempre l' odiosa diferencia de classes: sempre 'l diner orgullós, repetint aquella dita vulgar:—Pagant, sant Pere canta.

**
Y son los que aixis procedeixen los que intentan seduir y atreure's à las classes desvalgudas?

Els mateixos, dintre de la séva vida orgánica, quin modello ofereixen d' organisació social, que puga tentar y servir d' exemple al poble treballador?

No hi ha un cos més apegat que la Iglesia à las gerarquias y preeminencias. Dintre de la Iglesia existeixen los als dignataris, los poderosos prebendats y la massa desheredada: per un costat los burgesos que monopolisan los millors bossins; per altra part los infelisos capeillans do missa y olla que apenas poden viure, si no se separan de la séva missió cristiana.

Vaya una autoritat que tenen ells per arreglar las diferencies socials, quan no han sabut arreglar ni las sevases!

Tots aquests arguments saltaran sempre à la cara de aquests enganyosos redemptors de las classes treballadoras. Si volen adquirir prossélits, comensin predicant ab l' exemple.

D' altra manera tindrém dret à creure que procedeixen de mala fe y ab miras interessadas.

Perque aixis com avants deyan: «Després de la República, vindremos nosaltres; avuy qu' estan convensuts que la República seria 'l ordre, la llei y la prosperitat

del pais, mudan de cantada y tot ho esperan de la Revolució social.

Al fi son corps y necessitan carn morta per engrerixarse.

Pero 'l poble 'ls coneix y sabrà esquivarlos.

P. K.

El País de Madrid, tot blassonant de zorrillista, fa 'l joch dels conservadors, defensantlos à peu y à caball, y atacant als liberals ab un ardor y un entusiasme, digne sols de qui ha vengut l' ànima al diable.

Allà ell.

De sobras sabém los espanyols, que l' únic País capás de apoyar à n' en Cánovas, may serà 'l País de carn y ossos, sino aquest altre País de paper d' es-trassa.

Diuhen los conservadors:

«Las manifestacions que 's dispensan a n' en Sagasta recauhen en desprestigi del poder real.»

Quan en Sagasta va enterarse de aquest concepte estampat en un periódich de la clica, exclamá:

—«Aixó es una infamia!»

Ja trona.

Los socialistas reunits à Bilbao, prengueren un acort digne de ser conegut. Tal es lo de que 'ls obrers del partit socialista lluytin en las próximas eleccions, presentant candidats propis allà hont pugan, y apoyant als més liberals allà ahont no se 'n presentin de propis, com protesta contra 'ls conservadors.

Aplaudim aquesta conducta, que no pot ser més acer-tada.

Lo partit conservador... voilà l' enemic!

Si passa una professió ó qualsevol moixiganga mística y no tenen voluntat de descubrirse, girin de carrer ó fiquinse à una casa.

Lo tribunal suprèm acaba de dictar una sentencia, condemnant à un subjecte que no s' havia descubert al pas de una professió, considerant que havia ofés los sentiments religiosos.

Publico aquesta notícia, tant perque 'l lector visca previngut, com per donar feynà à las majordonas. Perque no hi haurà capellà que al llegirla no reventi la so-tana de satisfacció.

Entre 'ls abusos irritants que s' exerceixen contra las suertes classes obreras, cap com lo que va expressat en lo següent párrafo de una carta que publica un periódich:

«En l' Atmetlla de Merola s' ha prohibit als operaris

sortir de les muralles tots los días menys los diumenges al matí, y encare després de haver assistit à la missa que se celebra en la iglesia de la colònia, impedintse no sols als despedits, sino à tot viatger que penetri en la dita colònia, si no té permís del fabricant.

Això es lo feudalisme ab tots los seus abusos é iniquitats. Ja casi no falta si no que s' estableixi l' dret de cuixa.

Lo nostre amich Joan Deu, l' heroe olotí que tan va distingir en sas campanyas contra 'ls carlins, y que mereix l' honor de ser odiat de tota la canalla de boyna y de barret de teula, acaba de ser víctima de un nou atentat.

Lo dia 24 de agost del any últim intentaren assassinari, armantli una emboscada, prevalguts los assassins de la fosc de la nit.

Lo dia 24 de agost de aquest any, li han calat foch à la casa que habita.

¿Qui son los criminals? L' amich Deu no ho sab. Pero devegadas pèl fil se treu lo capdell. En Deu tenia un mosso, aquest mosso era molt bon cristia, tant que tornant un dia de confessarse s' despedí, diuent que no podia servir més en aquella casa.

Si sera veritat qu' en certas butxacas de solana no sols hi ha la inofensiva caps de rapé, sino també la capsela de mistos del incendiari!

Al jutje de Olot li correspon averiguarlo.

Grans festas à Bilbao ab motiu de la botadura del barco *Infanta Teresa*. Pero si més aparatosas, no han sigut de molt tan cordials com las dedicadas à n' en Sagasta.

Algúns temian que D. Antón sigués objete de democrazies de cert caracter.

Pero no va succeixiri res. Los bilbaïns van aparentar que no l' veyan. Li van perdonar la vida.

La conducta de Bilbao

fou per mi molt acertada:
las mostras d' indiferència
son pitjors que una xiulada.

Fins los pobles de las Provincias vascongadas més tatxats de carlins van tenir per en Sagasta expressivas mostras de consideració y d' entusiasme.

A Balmaseda, la banda de la població l' va rebre als acorts del himne de Riego. Per cert que per tocarlo, 'ls músics no separavan la vista de las soltas, com si s' tractés de una composició desconeguda.

Bo es que l' toquin: tocantlo, tocantlo hi aniran trobantli l' gust.

Succeix ab l' himne de Riego com ab la llibertat: una vegada s' ha tastat, no s' vol res més.

En Joyellar, aquell general de las giravoltas, que aixis que acaba de despedir à n' en Sagasta se n' va a esmorzar ab en Canovas, troba que la coalició electoral es una idea massa extremada, y qu' en Sagasta, qu' es un home sensat, no podrà patrocinarla.

Ja leim, donchs, un argument més en favor de la coalició,

Los traydors no la volen? Senyal que la temen. Y si la temen, motiu de més per ferla.

Son tan onerosas las condicions que Inglaterra ha imposat a Portugal en lo tractat que acaba de firmarse entre 'ls dos pabissos, que molts portuguesos, roigs de vergonya y de indignació pensan naturalisar-se espanyols.

Es aquesta una manera com un' altra de realisar la unió ibérica: que tots los portuguesos se fassan espanyols, ó que tots los espanyols nos fém portuguesos.

Pero encare seria millor que 'ls uns y 'ls altres nos fesssem republicans. Un matrimoni republicà entre dos pobles que s' estiman es la cosa més facil del món: los nuvis, disposan de ecls ab tota llibertat. En cambi, haventli monarquia, tot son dificultats y entrabanchs. Los ghetos may hi venen bè, y al últim los nuvis se moren de consunció, de fastidió de vellesa.

Lo ministre de Marina, Beranger, té decidit encargar à Inglaterra la construcció dels nous barcos.

No ho olvidém: Y en las próximas eleccions fem de manera que surí una gran majoria d' oposició, que li diga:

—Sr. Beranger: si vol cobrá l' sou, entenguix ab los inglesos.

En Sagasta visitarà Barcelona à ultims del corrent mes.

Ja no dihem res als elements liberals, los quals, tractantse de D. Práxedes, farán lo que deuen per obsequiarlo.

Als republicans nos dirigim, segurs de que trobarán una forma, no precisament de agassatjar à n' en Sagasta, sino de donar à ne 'n Canovas la gran enrabiada del sigle.

No olvidém que hi ha medis de jugar per taula, ni tampoch que una vegada un envejós plé de despit, va reventarse.

CARTAS DE FORA.—¡Batalla de rectors! Se celebrava à Mataró la distribució de premis à la virtut durant la festa de las Santas, y l' rector de Santa Maria pronuncià un discurs

plé de inconveniences que causà general desagrado. Prengué las cartas lo rector dels Escolapis, y l' discurs que aquest pronuncià s' veié molt aplaudit. Desde llavors lo rector de Santa Maria que fa bigotis, y no sols no saluda al seu collega, sino que quan passa per davant de la iglesia de Santa Ana, ahont resideixen las Escoles pías, ni menos se treu la teula per saludar al establiment rival. ¿No hi haurà cap poeta mataroní qu' escriga un sainete ab lo títol de *Batalha de ruch-torts*?

Lo rector de Suria s' ha posat uns enredos al cap, que si no hi posa remey, li poden costar la vida. «Lo millor que pot fer, diu nostre correspolçal, es donar poch menjar y una mica més de traball als vicaris, y llavors no tiindrán ganas potser de anar à buscar tanta ronya al Centro catòlic, dividit avuy en dos partits, que l' dia menos pensat faràn pinyas pèl carrer. Medianç certa abstinència 'ls aludits vicaris s' entrelindràn à buscarse l' brenar en una casa 6 altra, y ab lo qu' estalvihi l' rector podrà comprar una barreta de sal cristalina, y aixs no haurà de tirar pessichs de sal sobre 'ls infants que li portin à batejar, als quals acostuma à tractarlos com qui amaneix una plata d' escarola»

Lo rector de Llorens, à las nou de la nit, sembla qu' estava esperant à una noya de Bañeras, per confessarla sota de un arbre. Sortí la noya; los joves de Bañeras, que tenien esment de lo que anava à succehir, la seguiren dissimuladament, y en lo moment de anarre à reunir ab lo bulto negre que l' esperava las empregueren contra la parella à cops de pedra, privant tal vegada al cel, de la edificació de un àngel, perque lo qui es la penitencia hauria sortit absolta.

Lo mateix rector de Llorens, que arribarà à ferse famós entre 'ls més famosos, a despit de las lleys de sanitat y de las ordres que té rebudas de la autoritat local, entra 'ls difunts à la iglesia avants d' enviarlos al cementiri. Vegi l' governador de la província de Tarragona las providencias que s' han de prendre contra aquest ensotanat conculturador de las lleys.

LA NOSTRA ESQUADRA.

Tragi-comedia en tres actes, representada ab deplorable èxit en diverses ocasions.

ACTE PRIMER

La botadura.

En qualsevol astillero, un públich entusiasmado espera l' moment solemne, ab frenética ansietat. Allà tribunas guarnides ab banderas y pendons, aquí deu archs de triomfo plens d' hermosas inscripcions... La impaciencia dels que esperan casi no s' pot contenir: la multitud se belluga... ¡Ara, ara, ja son aquí!

—Va a botar-se un nou crucero, un nou vigilant naval, que ha de passejar ab fieresa lo pabelló nacional.— La comitiva s' acosta al peu del casco monstruós, una mà talla l' amarra y l' barco s' mou magestuós.

—Ja està! Ja tenim gronxantse sobre las ayguas del mar lo guardià de las glòries del Callao y Trafalgar!—

(*Lo públich se surt de mare, victorejant ab calor, y alguns dreis dalt del assiento, cridan:—¡Que salga el autor!*)

ACTE SEGON

Quartos!

Ja s' hi han posat las calderas, las màquines colossals, los tubos llansa-torpedos, las plataformas, los pals... Té tres capas de pintura, los canóns de reglament, dotze bòts suplementaris y velàmen suficient. Los constructors del crucero no caben en si d' orgull... ¡Quin barco més admirable! ¡quin gust han tingut! ¡quin ull! Acabada ja la feyna, donat l' últim cop de mà, treuhén un pilot de comptes y s' disponen à cobrà.

—Ns creyam que costaria uns tres milions; pero à fi de deixà un barco conforme, ns hem hagut d' excedi.

—¿Quànt val, donchs?—Una miseria: lo donem per l' últim preu. Cinch milions de pessetes!

Vingan prompte y farém creu.

(*Lo públich troba la cosa un xic dura de pelar: pero diu ab ayre serio:—¡Qué hi farém! S' ha de pagar.*)

ACTE TERCER

La prova.

Fa un any de la botadura. Va à ferse en aquest moment la prova del nou crucero, per veure si està corrent. Ja fuman las xamenyes,

ja las anclas s' han alsat, ja l' hélice bat las ayguas com un tiburón lligat.

Ja surt del port...! Contempléulo perdentse ja en l' horisó...

Veyam dintre d' una estona qué dirá la comissió!

¿Qué diu?—Que la gran fragata que tants milions ha costat, es pitjor que una carrossa,

un cubell fet y pastat.

Balandreja com un diable, camina à pas de cargol,

lo blindatge no té forsa,

la màquina es un bunyol...

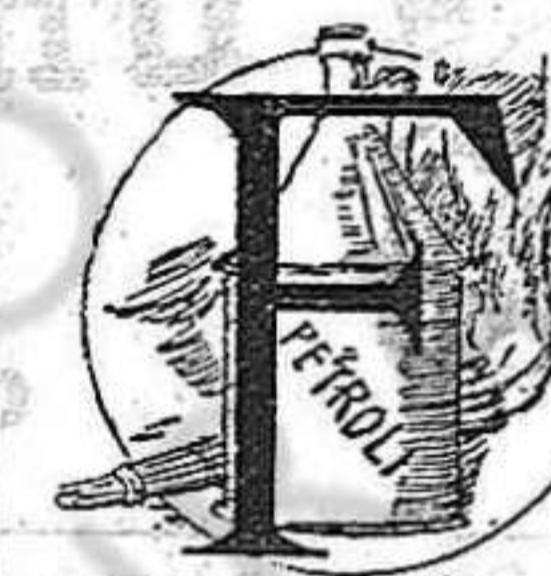
En conclusió: es un crucero fet tot ell tan al revés.

que si l' deixem que s' allunyi potser no l' veurem mai més...

(*Lo públich cau tot en basca davant d' aquest gran fracàs, y les poches que encara s' aguantan, se'n van... ab un pam de nas*)

C. GUMA.

DOS CONFLICTES.

Ins ara à Barcelona hi havia una catedral, que baix lo punt de vista del frontis, no tenia cara ni ulls.

Un benefactor li ha fet una cara qvava; pero ha tingut tan mala mà, que més que una cara sembla una careta.

Ns ha disfressat la catedral.

Pero ab aquesta disfressa passa al revés que ab las màscaras. A aquestas, à pesar de la careta, casi sempre las coneixem.

A la catedral, desde que porta fatxada, casi no la coneix ningú.

—Ay ay!—diu la gent, parantse davant de las escaldas:— això es la catedral? Sembla una xacolatería.

Deu me 'n guard de ficarme en llibres de ca. allerias ni de dir si la tal fatxada sembla això ó allò.

Lo únic que s' es que tot just acaban de posarli l' última pedra y ja parlan de tirarla à terra.

—Sí, senyor—diuen los fanàtichs pèl art:—això no es una fatxada. Això es un insult à Barcelona.

No sé què opinaran los veïns del carrer de la Corribia, que tot lo dia tenen l' insult al davant.

Lo cert es que la esfervescència augmenta y que à horas d' arribar ningú sab si s' tirarà la fatxada à terra, ó si se li perdonarà la vida. ó què.

Un conflicte. Passém al altre.

Es curiós lo que succeix ab los grans homes.

Aquí tenen à Cristòfol Colón. Mentreva va ser viu, n' hi van fer à l' alsada d' un campanar. Persecucions, calabossos, calumnyas, una mort miserab...

Ara que qui sab ahont son los seus ossos, tot es ferí festas y passarli la mà per la esquena.

Monuments aquí, monuments allà, estatuas, lápidas, aniversaris... hasta 's parla d' ferlo sant.

—No es veritat que això es moment fa riure y després fa plorar... y després torna à fer riure una mica més?

Siga com vulga, ara resulta l' que govern espanyol tracta de gastar-se cinquanta mil duros dedicant un arch monumental à Colón, ab la condició de que aquest arch s' ha d' aixecar à Barcelona.

Aquí ten m' altre conflicte

Arribar la noticia y començar las baralles ha sigut tot hu.

—Ahont s' ha d' alçar aquest arch? Tal es l' objecte de la batissa.

Hi ha dos ó trescentas opiniôns diverses. Un ciutadà vol que coloquin l' arch al pla de la Boqueria.

—Airis—iu—des de dalt del monument, en Colón lo veurà.

—Es inútil—replica un altre:—tampoch lo veuria, perque l' Colón de las Dressanas està d' esquena. L' arch en qüestió s' ha d' erigir al Saló de Sant Joan:

Com qui diu, perque fassí companyia à aquell altre arch que hi ha y l' consoli en sas penes.

Moltas persones son partidaries de que se l' coloqui al Passeig de Gracia.

Pero la opinió s' gira ayrrada contra semblant idea.

—¡s que la faríam bona!—diuen molts.—Saben per què serviria un arch allí? Per enganxarhi 'ls mamarraxos de la funció.

—Posémolo à la plassa de Catalunya—exclaman alguns:— allò es un puesto cèntrich y de molta vista.

—No convé—saltan altres:—no hi volen més trastos en aquella plassa.

Interinament, ja tractan de trastot à un arch que encare s' ha de fer.

Hi ha qui proposa que l' co'quin al pla de Palacio.

—Perque los toreros hi passin per sota? contesta un mañicò.

Un altre, ab instant admirabile, declara que l' siti més apropiat fora la Gran via, prop de la Creu cuberta: lloch agreste y solitari, que en temps venider serà l' centro de Barcelona.

Pero tampoch s' accepta la idea. Y van cayent projectes y més projectes. y n' van sortint de nou.

Un egoista proposa que co'quin l' arch davant de casa seva.

Un que sol tenir pensaments elevats opina qu' es preferible construirlo dalt de Montjuich ó al cim del Tibidabo.

Un marinó l' voldria prop de mar

Un melancòlic lo preferiria al passeig del cementiri.

Un altre...

En fi fórra cosa de may acabar. Fins hi ha fusionista adulador que proposa què aixequin l' arch al carrer de Fontanella... perque don Francisco de Paula s' creu que va per ell...

Jo tinc una idea.
Volen un lloc apropiat? Voleu una solució magnífica?
Que fassin l'arch... dalt de les escaldes de la Séu.
Així la façada de la catedral quedarà tapada y no s'euera.
Ab un tiro mataré dos pardals y resoldrem dos conflictes.

A. MARCH.

N magistrat de Cangas de Onís va sorprendre en la via pública à nou presidaris que 's passejaven tranquilment, com si m' y baguessen trencat cap plat ni cap olla.
Ab tal motiu, la població diu qu' està molt escandalisada.
Senseraò. O Donnell ja fa més de trenta anys que va dirho:

«Espanya es un presidio suelto.»

Està pròxim a arribar á Barcelona, al objecte d' entrar en un colègi per instruirse, un nét del rey *Pepe* de Co- risco.

Es un baylet de uns deu anys; negre com' un carbó.

Y això qu' es catòlic. Pero las ayguas de la gracia no varen poderli treure las enmascaraçons de la pell.

Ja veurán com los conservadors, à pesar de ser l' heréu de una corona, no 's dignaran dedicarli cap obsequi. Si al menos pogués cambiar ministeris...

Los més felissos seran los colegials del establimet ahont vaja á raure.

Aquests al menos, per Nadal, si fan pessebre, ja tindrán rey negre.

Lo general Martínez Campos, desde qu' es à Catalunya, sembla una llenadora; no està parat un moment.

A imitació de aquell personalje de 'n Pitarra, «ell sen- se fer res no s' hi sab estar.»

Y va y ve, y corra y volta d' aqui d' allá; de Barcelona à Ripoll; de Ripoll à Tortosa; de Tortosa à Lleida; de Lleida à Balaguer; de Balaguer à la Seu; y de la Seu fins al cantó, anem à ca 'l Beco del recó.

Davant de tanta movilitat, deya un traballador de la associació obrera:

—Vaja, un esquiro més.

Un toret á Cádiz va ferir à tres toreros, y no haventhi medis de despaxarlo segons las reglas del art, los guadia-civils van' fusellarlo.

Me sembla que aquest toro tan-brau es un simbol. Fi- gúrinse que l' toro 's diu *Sufragi universal* y que 'ls toreros que se 'n van en l' ayre son los conservadors. Ja veurán llavoras com surten los guadia-civils y desde entre-barreras l' acrillan.

L' altre dia va rebres á Madrid un telegrama urgent de 'n Cánovas, expedít desde San Sebastián, en lo qual deya: «Que vinga en Fabié desseguida.»

Y á Madrid preguntava tothom: —Per què dimontri l' cridara? —Qué tindrà en Cánovas que cridi à 'n en Fabié?

—Qué ha de tenir! Aprensions de malalt, que 'l mou- hen à cridar á l' apotecari. Tal vegada al Mónstruo li xiulan las orellas, y desilja qu' en Fabié li apliqui unas quantas injeccions.

Està escrit que á 'n en Cánovas, aquesta vegada, fins los seus ministres mateixos han de xeringarlo.

Revela un periòdich extranger que la soberana d' Austria, que dintre de poch ha de visitar la ciutat de Barcelona, es una fumadora acèrrima, consumint de trenta à quaranta cigarrillos cada dia.

Ja m' imagino á D. Jaume quan l' anirà á rebre. Es capás de treure's la petaca y dirli:

—Senyora: fumém, fumém.

A Madrid días endarrera va descarregarbi una gran pe- dredaga.

Un pagès deya:

—Ay pobres! Ells si que haurán perdut la cullita.

—No-li vaig respondre —la vinya del pressupost no es com las vostras, que una pedregada las trinxà. Los de Madrid veremán sempre.

Se comprén qu' en Cánovas, davant dels obsequis que 's dispensan á 'n en Sagasta, experimenti un gran nèguit.

En aquest mòn hi ha homes als quals se 's posa ma- lament lo que menjan los altres.

Lo *Destructor*, aquell famós barco que havia de ser lo terror de las esquadras extrangeras, al anar de San Sebastián à Bilbao, va perdre l' timó, quedant en situa- ció molt compròmetsa.

Ab una mica més, de *Destructor* queda transformat en *Destruit*.

Y diuhen los conservadors:

—«Si 'n varem tenir de previsió, al no permetre que la Regent fes lo viaje á bordo de aquest barco!»

Es à dir, qu' ells ja sabian que 'l timó 's trencaria.

—Y donchs per que van permetre que un barco tan famós se posés en ridicul d' aquest mo lo?

Jo crech que antes que 'l *Destructor* perdés lo timó, ja l' havia perdut lo govern de 'n Cánovas.

Al *Destructor* van tenir que remolcarlo per durlo á port.

Y ja fa temps que 'l Mónstruo, no sabent per quins mars navega, demanan auxili, y fins espera que 'l remo'cador Romero Robledo 'l tregui de perill.

—Bon parell de barcos vells, per anar al foch!

Lo Papa té pensat agregar un diplomàtic seglar á cada nunciatura, á si de que puga assistir, sense desdor de la sotana, á las festas mundanals que soLEN donarse en totas las corts del mon.

D' aquella manera, 'l Papa tindrà dos embaixadors distints en cada capital.

Un ab pantalons que ballarà.

Y un ab sotana que farà ballar.

Ab motiu del viaje de la Regent, va ser reforsada la guarnició de Bilbao.

En canbi, 'l governador de Melilla demana reforsos inútilment, per prevenir un atach dels rifeny.

Lo govern conservador es aixis. Li fan més pòr los liberals que 'ls moros.

Diu un telegrama:

«Esta mañana han almorcado juntos los Sres. Martos y Cánovas.»

Ja sé lo que devian menjar: elector de sufragi univer- sal al ast, ab salsa verda de bilis.

L' article que publicava diumenje D. Joan Mañé y Fla- quer, era un estudi de lo que fan los liberals y de lo que hau de fer los conservadors. Los liberals promouhen las reformas; los conservadors las solidan.

«Como si dijéramos: los liberales traen los muebles en desorden, y los conservadores los ponen en su lugar y ensenan á servirse de ellos.»

[Alto!]

Dels mobles que portan los liberals, los conservadors no n' aprofita'n sino un: la taula del menjador.

Los demés, ab l' excusa d' espolsarlos, los bastonejan.

Sempre 'ls veuréu ab la vara de freixa als dits. Y la major part de las vegadas, ab l' excusa d' espolsarlos, los trencan.

Los barcos de guerra que 's troben á San Sebastián ab las calderas encesas dia y nit, perque 'l port no ofereix condicions de seguretat pera fondejarhi, gastan solza- ment ab carbó, mil duros diaris.

[Quants mestres d' estudi no menjarian ab aqueixa suma!]

—Tot siga en honor de las institucions! —dirán los conservadors.

Y farán com sempre: en lloc de donar llum, donarán tumb.

Lo dia 17 del actual, Castelar pronunciarà un discurs à Eibar.

Eibar, la terra famosa de las escopetas.

No dupto que 'l gran tribuno de la democracia, si apunta als conservadors, farà blanco.

L' arcalde de Barcelona ha prohibit la venta de flors de drap en la Rambla de San Joseph, ahont s' expenian fent competencia á las flors naturals.

No seria mal que la prohibicó 's fes extensiva als sa- lòns de la Casa Gran.

Ahont per augment de nostres mals

hi corren jay! uns regidors
que á més de ser artificials
son unas flors... jeh, unas flors!...

Suscripció á favor dels obrers de las Tres classes de vapor, sense feyna.

Pesetas. Suma anterior del n.º 1108 de LA CAMPANA. 51'95

Nicolás Centellas de Igualada (semanal). 1'50

Id. id. id. 1'50

Id. id. id. 1'50

Pesetas. Queda fancada la suscripció y hem entregat la expressada

canitat de cincuenta sis pesetas qu' trenta cinqu cents, als individuos de la Junta de la associació de las Tres classes de vapor, Srs. D. Antoni Sagüés, Esteba Vidal y Josep Pàmias, lo dia 1er del mes corrent.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—To-ma-sa.

2. ANAGRAMA.—Lloros-Soroll.

3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Lo Barretinaire.

4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Mercantil

5. GEROGLÍFICH.—Lo mal ve á quintars y se 'n va á unsas.

Han endavinat las 5 solucions los ciutadans P. Bros y Antón dels burros; 4. Nicodemus. Pere Pins y Un anti-en- sotanat; 3. Noy Rave y Pere Sesquitlla; 2. Cintet Barrera y 1 no més Enrich Llum y Joseph M. Feliu.

XARADA.

Una vocal la primera
ma segona es consonant,
es article ma tercera
es la quarta altre vocal.

Lo total es nom de dona,
hu-dos-tersa també ho es,
al igual que quarta-quinta.
Lector, endevinau prest.

ORALIZU UÑEDEL.

MUDANSA.

Es negra nit; de un portal
surt un elegant senyor,
y cego d' ira y furor
se clava al tot un punyal.

Fa un ay, y tot al moment:
jo, al veure això, agafó tot
y sens pronunciar un mot
fujo esglayat y corrent.

JOAN USOU.

TRENCA-CLOSCAS.

LA PEDRA TE NOM.

Formar ab aquestas lletras lo titul de un drama catalá.

VICENTÓ.

CONVERSA.

—Hola, nov, èy això, de hont vens tan mudat?

—Ay, ay, èy que no ho sabs? De Mella, de casa 'l meu germà.

—Èy com es qu' has tardat tant?

—Ès que també hi anat à...

—Ahont?

—Búscaho, que ara ho hem dit.

J. FRANQUESA.

GEROGLÍFICH.

QUI
C, L :
O P
LA
Caral
IKI

JOSEPH TERRI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

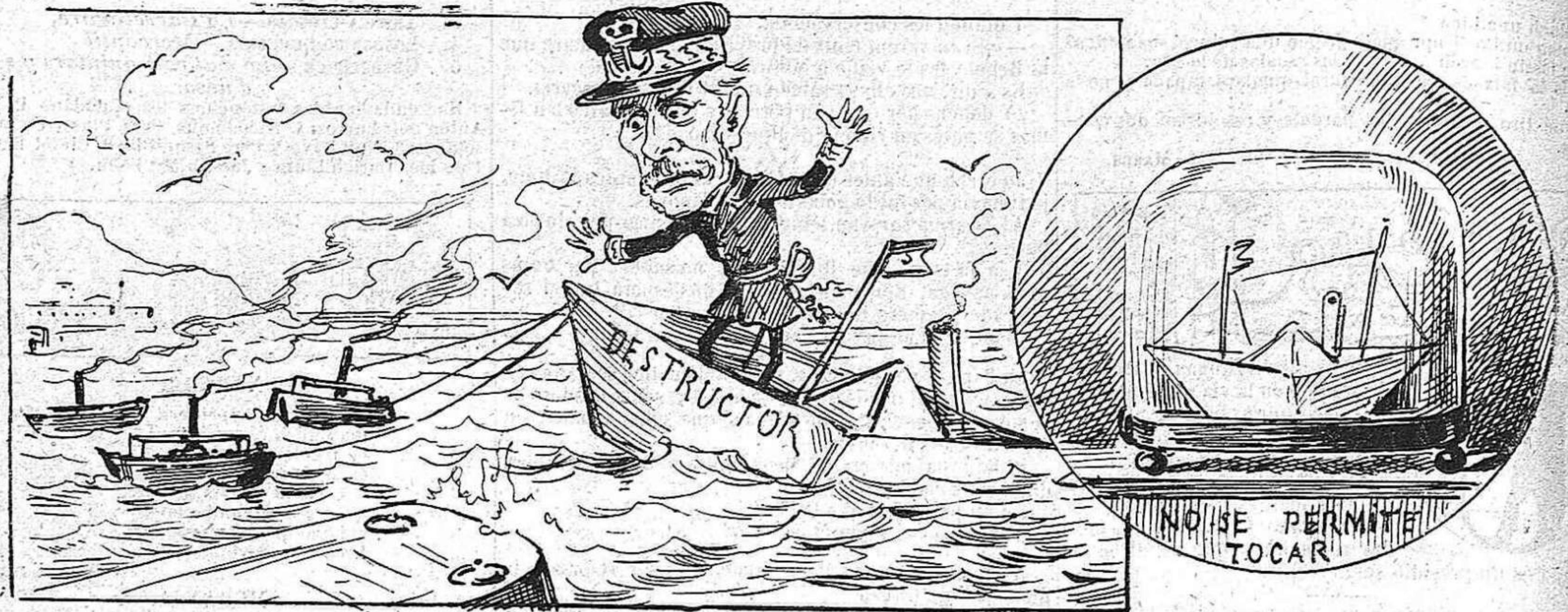
Ciutadans Pere Sesquitlla, A. C. y Barretina. Un Encatalanat, Mr. Engon y C., Clotet Barrera, J. Torrents, Fernández, y Ricardo (a) Nana.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà Caudor Salomé: La colecció es llarga; pero aprofitable no hi trobem sino dos petites cosetes.—R. Pons: Tindrém present lo que 'ns diu la setmana pròxima.—Pepe del Vendrell: «Sobre la don» anira; lo demés no 'ns fa 'l pés.—Sabateret del Poble Sec: La im provisació es lo que 'ns va millor: lo altre no 'ns agrada 'pro'.—E. Costa y A.: Si vol figurar en l' Almanach, envihi algo qu' estiga millor.—Inflabots: Son molt fluyets.—Rodolfo: Lo que diu vosté ho dit toothom: son idees bonas; pero molt sapigudas.—Dr. Tranquil: Aprofitaré lo quèntet; los versos no 'ns agradan tant.—Mut Gui- xaire: No 'ns fas enviar un' altra cosa.—Ramón Bremas: Es molt fluyit.—P. Forgerón B.: Gracias per l' envio: al Sr. Gavires tornillí un feix d' expressions.—C. Sala P.: Salvadas algunas ingenuïtats, l' article va bastant bé.—Joseph Molas: Rebuda la poesia: esta hè: gracies.—A. Menendez: Tindrém present lo que 'ns diu; pero lo que 'ns envia avuy es massa serio.—Ego Sum: Miraré d' aprofitar lo que 'ns remet.—E. Vilarete: Rebuts los dos sonets: son regulars, y vosé 'n sab fer de millors.—Tindrém present lo que 'ns diu.—J. Guasch: Deuria donarnos una direcció equivocada. Allí abont diu, no hi hem sapigut veure ni 'l colegi, no l' obra en qüestió.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tàssó, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSETAS Y COSASSAS.

*La grrran marina espanyola.
Entrada triunfal del ministro, a Bilbao.*

Unich remey per evitar que la nostra marina
's perdi ó sufreixi averias.

*Pobrets barcos! Los ténen de acompañar agafats per la maneta
com las criatures, perque no 's perdin.*

Per xó 'ls moros y molts altres
se riuen tant de nosaltres.

*RATERA DE MINYONAS.
(Vulgo Convent de la Punxa.)*

*Miréuho bè ciutadans!
Ja havém tornat al any trenta!
¿Tornará l' any trenta... y tants?*

*Un jefe de la conserua,
destinat á... la reserva.*

